

Synopsis van de Bijbel: voorwoord en inleiding

door: J.N. Darby

Voorwoord

Op de volgende bladzijden bied ik het begin van een werk aan dat u, naar ik hoop, van nut zal zijn bij het bestuderen van het kostbare Woord van God. Vooral hoop ik dat de korte overzichten die u erin zult vinden en die u een deel van de rijkdommen laten zien die in het Woord zijn vervat, u zullen aansporen dit Woord met nog meer zorg te bestuderen. Ik ben me ervan bewust, meer dan u het zou kunnen zijn, dat er grote onvolkomenheden in dit geschrift voorkomen. Als men het Woord waardeert zoals het gewaardeerd dient te worden en men het goddelijk karakter ervan maar een klein beetje beseft, dan zal elk werk van een mens met betrekking tot dit Woord, in de ogen van de gelovige zwak en onbetekenend zijn. Dit alles gevoel ik en ik stel het daarom op prijs u in enkele woorden te zeggen wat mijn bedoeling is geweest bij deze beschouwingen en ook wat u bij het doorlezen ervan verwachten moet.

Het is al enkele jaren geleden dat een broeder me aanspoorde dit werk te beginnen, maar tot nu toe ben ik telkens voor deze taak teruggeschrokken. En dit niet zozeer vanwege de vele werkzaamheden die ik in de dienst van de Heer had, hoewel die wel de oorzaak van enige vertraging zijn, maar meer door het besef van mijn onbekwaamheid voor een dergelijk werk. Het bewustzijn dat de Heer nabij is, bracht me er bovendien eerder toe me aan de dienst te wijden dan met een studeerkamertaak te beginnen. Ten slotte hebben de behoeften van andere broeders die werkzaam zijn op het arbeidsveld van de Heer, en voor het grootste deel op nuttiger wijze dan ikzelf, mij ertoe gebracht dit werk ter hand te nemen. Dit echter zonder, naar ik hoop, de ootmoed en nederigheid die mij betamen uit het oog te verliezen. Ik wens liever trouw hieraan te blijven, dan welke arbeid dan ook tot stand te brengen. Nog andere overwegingen echter veroorzaakten dat ik verhinderd werd met dit werk te beginnen.

In de eerste plaats was het wel de enorm grote verantwoordelijkheid die iemand op zich neemt, die aan het denken van christenen richting wil geven waar het om het Woord van God gaat; en die, op wat voor eenvoudige wijze dit ook gebeurt, gedachten naar voren brengt die naar zijn overtuiging overeenkomstig de wil van de Geest van God zijn. Wat een ernstige zaak zou het zijn geliefde kinderen van God verkeerd

te leiden in het verstaan van Zijn gedachten en Zijn wil. Of als de bedoeling van Zijn kostbare mededelingen iets naar voren te brengen dat in het geheel niet Zijn bedoeling zou zijn!

Ook een andere overweging weerhield me. Het was de vrees dat men zou veronderstellen de gehele inhoud van het Woord in dit werk te vinden. Maar het is een verkeerde idee dat de gehele inhoud van het Woord van God, de Bijbel, in één commentaar te vinden zou zijn. Een gevaarlijke kant van alle commentaren is dat ze aanleiding kunnen geven tot die gedachte. Dan zou men zich tevreden kunnen stellen met enkele uiteenzettingen die op zichzelf misschien goed zijn, maar toch niet méér bevatten dan een paar gedachten die door het Woord zijn ingegeven. Menselijke gedachten geven echter niet het volle leven, de kracht en de rijkdom van het Woord weer. Er is niets schadelijker dan zich te beperken tot enkele gedachten en niet het Woord van God zelf te onderzoeken. Het resultaat is traagheid van hart en gebrek aan innerlijk geestelijk leven. Als men niet in een geestelijke gezindheid en met ijver en toewijding voedsel zoekt bij de Heer, die alleen kennis en inzicht kan geven, dan kan het Woord zijn werk niet doen. De lezer zal hier dus geen enkele bewering vinden, dat hem de hele inhoud van het Woord wordt geboden. Hij zal – dit is tenminste mijn wens en het doel van mijn werk geweest – enkele richtlijnen aantreffen die hem bij het bestuderen van de Bijbel zullen helpen, maar die hem *zonder* deze studie tot niets zullen dienen. Ik zou hem een slechte dienst bewijzen, als ik hem zou helpen menselijke meningen te verzamelen en hem zou aftrekken van het waarachtige en levende Woord. Dat Woord dat ons met God Zelf in aanraking brengt, onze harten plaatst onder Zijn zorg en aandacht, ons geweten brengt in Zijn licht dat alles ziet, dat alles oordeelt; maar dat alles ziet om ons te genezen, om ons te zegenen.

Een andere, meer persoonlijke overweging bedrukte mij ook, en wel deze dat de taak werkelijk erg groot was. Deze druk verdween echter, omdat ik vertrouwde mijn broeders van dienst te zijn en omdat dit werk mij veel genoeg beloofde te geven. En inderdaad, ik heb dit in ruime mate ervaren. Als mijn lezers geen voordeel mochten hebben van dit werk, dan heb ik tenminste de troost dat het voor mij van groot nut is

geweest. Hoe het ook zij, ik heb niet de minste spijt dit werk te hebben ondernomen. Ik verzoek de lezer de volgende bladzijden niet te lezen, zonder tevens ook het Woord erbij te lezen; dus geen kennis ervan te nemen dan met het doel *Gods Woord* te bestuderen. Mijn bedoeling is het Woord te laten spreken, en ik hoop zelfs dat het onmogelijk zal zijn dit werk op een andere manier te gebruiken dan om tegelijkertijd het Woord *zelf* te onderzoeken.

Ten slotte heb ik niet het plan gehad, het resultaat door de waarheid bij mij bewerkt, aan anderen mee te delen; en ook niet de godvruchtige gevoelens door te geven die in het hart opkomen als men het Woord op gepaste wijze leest. Ik heb het voornemen gehad mijn lezers de waarheid te doen verstaan, die deze gevoelens moet bewerken. Ik geef liever de voorkeur eraan die gevoelens – door genade – in hun eigen hart te laten opkomen, dan veel te zeggen over wat er in *mijn hart* heeft plaatsgehad. Ik wil alleen nog de wens uitspreken, dat het doel niet uitsluitend zal zijn zich in *kennis* te verheugen, maar in werkelijke gemeenschap met God te leven.

Er rest mij nog slechts één ding aan het voorafgaande toe te voegen. Ik heb mij voorgesteld een samenvatting van al de boeken van de Bijbel te geven, waarin ik de bedoelingen en gedachten van Gods Geest in elk boek zou weergeven – voor zover mij dat gegeven zou zijn. Daar het hier om een groot werk gaat, is mij gebleken dat men het heel goed in gedeelten kan uitgeven. De Pentateuch (de vijf boeken van Mozes) was als vanzelf hiervoor geschikt, en dit is wat de lezer hierbij aantreft. Met het werk ten aanzien van de andere boeken ben ik opgeschoten, zodat als onze goede God het toestaat, ik in staat hoop te zijn spoedig met het uitgaven ervan door te kunnen gaan. Het zal mij goed doen te weten dat de broeders mij met hun gebeden ondersteunen, zodat ik bij dit werk door God geleid wordt en Zijn Geest zal toezien of alles goed gebeurt. Alleen op die wijze zal het voor ons allen ten zegen kunnen zijn.

Ik mag dit voorwoord niet besluiten zonder erop gewezen te hebben, dat als mijn lezers worden opgebouwd door de inhoud van de bladzijden die ik hun hierbij aanbied, dit in grote mate te danken is aan de hulp van onze broeder M.H. Parlier. Deze heeft mij bij de inkleding van de stof zeer bijgestaan en in zijn welwillende vriendelijkheid aan alles zorg besteed.

Het is mijn verlangen dat de Heilige Geest Zelf u zal onderwijzen, geliefde lezer! Zodat het Woord steeds kostbaarder voor u zal worden in deze laatste dagen, en de geest van de gehoorzaamheid samen met de liefde voor alles wat Christus toebehoort, u zal leiden! Dat is de wens van uw toegenegen broeder in Hem,

J.N. Darby

Inleiding

Ik heb het plan u een korte samenvatting te geven van de voornaamste onderwerpen van elk boek van de

Bijbel, en ik hoop dat dit de broeders tot hulp zal zijn bij het bestuderen van het kostbare boek dat God ons gegeven heeft. Ik beweer helemaal niet u de volledige inhoud van elk boek te zullen aanbieden, maar alleen – en dit naar de mate van de kennis die God me geeft – een soort overzicht van de onderwerpen, de thematische indeling van de boeken en ook het doel dat de Geest van God Zich heeft voorgesteld in elk van die boeken.

De Bijbel vormt één geheel, dat ons God Zelf laat zien. God die naar buiten treedt uit Zijn innerlijke volheid om alles wat Hij is te openbaren. Maar ook om hen die deelgenoten van Zijn natuur zijn geworden en die dus bekwaam zijn gemaakt om Zijn raadsbesluiten en Hemzelf te begrijpen en lief te hebben, met Hem te laten delen in het genot van deze volheid.

Maar voordat dit voornemen van God ten volle is geopenbaard, is de mens op het toneel geplaatst als een verantwoordelijk wezen. En zijn geschiedenis als zodanig wordt ons in de verschillende stadia die hij heeft doorlopen gegeven, tot op het moment dat zijn vijandschap tegen God tot uiting kwam bij het kruis. Toen werd het fundament gelegd van de volledige openbaring van het plan van God en van de vervulling van Zijn welbehagen in de mens, door het kruis waarin het volmaakte goddelijke karakter in liefde en in gerechtigheid geopenbaard en verheerlijkt werd. God werd in elk opzicht gerechtvaardigd, door de mens in verbinding met Zijn heerlijkheid te brengen.

De schepping heeft als terrein voor deze openbaring gediend. Maar als openbaring zelf zou ze absoluut ontoereikend zijn geweest, hoewel ze tot op zekere hoogte Gods heerlijkheid bekend maakte. Bovendien was de *zonde* in de wereld gekomen. De toestand van de schepping die hieruit resulteerde, samen met het resultaat van de bemoeienissen van God die de orde en de bijzonderheden van de schepping regelden, gaf de mens gemakkelijk aanleiding, in de toestand waarin hij zich bevond, zich een verkeerde gedachte van God te vormen. Want door het feit dat de mens de schepping en het voorzienig bestuur aan God toeschreef, zag hij er een macht in die alleen aan de Schepper toebehoorde. Maar tegelijkertijd wierp het aanwezig zijn van het kwaad iedere gedachte die hij zich in zijn geest van Gods almachtige goedheid kon vormen, omver.

Terwijl de inspanning van de mens om deze stand van zaken te verklaren eindigde in vergeefse pogingen, kwamen het bijgeloof en de filosofie zijn dwaasheid bekronen. Aan de ene kant zien we het bijgeloof, dat de verkeerde gedachten die de mens zich over God had gevormd nog meer verdraaide. En aan de andere kant zien we de invloed van de filosofie, die de mens ertoe bracht het bestaan van God te loochenen – een God van Wiens bestaan de mens echter de noodzaak gevoelde door de onzekerheid waarin de pogingen van de menselijke geest om zich aan de heerschappij van het bijgeloof te onttrekken, hem hadden gebracht. De oorsprong van dit bijgeloof was in feite niemand anders dan de satan, die zich in de harten van de mensen meester had gemaakt van het begrip van God.

Dit deed hij om het begrip van de ware God te ondermijnen en onder die naam voedsel te verschaffen aan de menselijke begeerten die een godsdienstig karakter gekregen hadden. Deze 'goden' waren in werkelijkheid echter demonen. De filosofie nu bestond alleen uit nutteloze pogingen van de menselijke geest om zich te verheffen tot het niveau van het verstaan van God, een hoogte die hij niet in staat was te bereiken. Daarom zag hij ervan af, er zich nog op beroemend dat hij erbuiten kon.

Zelfs de wet van God, die gerechtigheid eiste door de verantwoordelijkheid van de mens tegenover God vast te stellen, openbaarde God alleen in de uitoefening van het gericht. De wet eiste dat de mens zou zijn zoals hij naar Gods gedachten *behoorde* te zijn, zonder te openbaren Wie God was, behalve dan in gerechtigheid. Ze openbaarde in geen geval hoe God in *genade* handelt in de onwetendheid en de ellende, die door de zonde over het mensdom zijn gebracht. Dit kon ze ook niet, want ze beoogde alleen een bepaald gedrag van de mens te eisen, terwijl de Wetgever Zich tot Rechter stelde over de loopbaan van de verantwoordelijke mens.

Maar de komst van de Zoon van God betekent de openbaring van God Zelf in deze situatie. Hij is de trouwe Getuige van alles wat God in relatie tot al deze dingen is. In één woord samengevat, het is de Zoon van God die God in Zijn diepste wezen openbaart en die zó noodzakelijkerwijs het middelpunt wordt van alle raadsbesluiten en van de volledige openbaring van Gods heerlijkheid, alsook het doel van al Zijn wegen.

We zullen dus drie grote onderwerpen in de Bijbel vinden:

1. De schepping, nu onderworpen aan de gevolgen van de zondeval.¹
2. De wet, die aan de mens in deze schepping een levensregel gaf om te zien of hij hier naar Gods gedachten kon leven en gezegend kon worden.
3. De Zoon van God, die de Vader openbaart.

De schepping en de wet zijn verbonden met het beginsel van de verantwoordelijkheid van het schepsel, en we zullen alle schepselen onder de wet in een staat van beschuldiging of van verdorvenheid aantreffen.

¹ Ik beperk me hier vooral tot de schepping van de zichtbare orde, waarin de mens was geplaatst. Er zijn gevallen engelen, en de geschapen hemelen zijn verontreinigd door de zonde. Maar deze engelen vormen een schepping op zichzelf. Ze waren er, om met blijdschap het ontstaan te vieren van de schepping zoals wij die kennen, d.w.z. als een terrein waarop de mens zich beweegt. Als schepselen en als verantwoordelijke wezens konden de engelen vallen, als God het niet verboodde. En dit is ook gebeurd. Maar ze vormen een schepping apart, en dat is de reden dat ze in de wordingsgeschiedenis van het boek Genesis niet worden genoemd.

Maar de Zoon, die de openbaring was van de Vader, de uitdrukking van Zijn liefde, de afdruk van Zijn wezen, is uit liefde gekomen en Hij is de weg van het lijden gegaan te midden van een gevallen schepping en de tegenspraak door een opstandig volk. En later zal Hij door Zijn macht en gezag alles herstellen en alle raadsbesluiten van God vervullen, door alle dingen in de hemelen en op de aarde met elkaar te verenigen. Zelfs zij die Hem gehaat en verworpen hebben, zullen Hem moeten erkennen als Heer, tot heerlijkheid van God de Vader. En ten slotte, als alle dingen Hem onderworpen zijn, zal Hij het koninkrijk van Zijn heerlijkheid als Zoon des mensen aan God overdragen, opdat God zij alles in allen (1 Kor. 15:24-28).

Buiten dit alles om is er naar Gods raadsbesluit de familie van Zijn kinderen, die God (die wij in Jezus kennen) om Zichzelf verenigt. Hij vormt haar naar het beeld van Christus, met Wie wij als zonen verbonden zijn. Christus is de Eerstgeborene onder vele broeders, die met God eeuwig zullen genieten van Zijn gunst en zegeningen (Rom. 8:29). Dan is er nog het aardse volk, waarin God de beginselen van Zijn regering en van Zijn onfeilbare trouw op aarde openbaart. Het is dus aan dit volk, dat God de wet heeft gegeven. Maar de Gemeente, in Christus haar Bruidegom uitverkoren, is geroepen met Hem de hemelse heerlijkheid en gelukzaligheid te delen – de Gemeente die naar Gods raadsbesluit al bestond vóórdát de wereld was. Dit alles moest Christus als de Zoon van God en als de trouwe Getuige van Zijn heerlijkheid beërven. Maar de Gemeente, die naar de raadsbesluiten van God reeds bestond vóórdát de wereld was, was een verborgenheid tot op de door God bepaalde tijd. Toen het verlossingswerk was volbracht kon de Heilige Geest, die in de Gemeente woont, alle volmaaktheden van dit werk en alle aspecten van haar geluk aan haar bekendmaken.

Het kruis is in elk opzicht het middelpunt van dit alles. De geschiedenis van de verantwoordelijke mens eindigt bij het kruis. Maar ze begint ook opnieuw bij het kruis, met de genade die regeert door gerechtigheid (Rom. 5:21). Hier ontmoeten goed en kwaad elkaar en worden ze volkomen in het licht van God gesteld. De haat van de mens en de liefde van God, de zonde en de gerechtigheid van God (in zijn uitwerking op het kruis), goed en kwaad: alles verenigt zich op Golgota. Op het kruis is God moreel volkomen verheerlijkt. De mens daarentegen is in zijn zonde geoordeeld, en in gerechtigheid vrijgekocht. De heerschappij van het kwaad is tenietgedaan en die van de mens in gerechtigheid hersteld, zoals God dat had gewild. De dood en de duivel, die de macht van de dood had, zijn geoordeelde vijanden. Dit alles is tot stand gebracht door een daad van liefde, die de Zoon van God als Mens in gerechtigheid aan het hoofd plaatste van alle dingen. Nu alles door het kruis ten slotte op krachtige en onwankelbare wijze, op de grondslag van een volbrachte verlossing is gerealiseerd, mogen wij ons wel afvragen wat het einde zal zijn van hen die deze verlossing versmaden.

Zo vinden we in samenhang met de hele openbaring die ons gegeven is, niet alleen de schepping, de wet en de komst van de Zoon van God, maar ook de wegen waarop God de komst van Zijn Zoon heeft voorbereid en de mens ertoe gebracht heeft daarnaar uit te zien. We zien ook de ontvouwing van alle beginselen waarop God in verbinding met de mens heeft gestaan, de gevolgen van de overtreding van de wet en ten slotte de openbaring van de Gemeente op aarde, na de bedeling van de wet. Ook vinden we de aanwijzingen die aan de Gemeente gegeven zijn, en tegelijk een hele reeks van gebeurtenissen die met haar bestaan en haar verval op aarde verbonden zijn. Ook de geschiedenis van het aardse volk van God wordt in het licht gesteld. En we zien de mens als zodanig in zijn verantwoordelijkheid tegenover God, die hem het gezag over de aarde gegeven had. Dit alles eindigt met de heerlijkheid van Jezus, de Zoon des mensen, die alle dingen blijft samenbinden en zal zegenen onder de heerschappij van God, met als doel dat God alles in allen zal zijn.

Het leven van Jezus, Zijn verheerlijking, de hemelse positie van de Gemeente volgens het plan van God (een verborgenheid van vóór alle eeuwen), de Gemeente die ook deelt in het lijden van Christus, haar vereniging met Hem, en in het algemeen het getuigenis van de Heilige Geest die van de hemel gezonden is: al deze waarheden zijn ten volle in het Nieuwe Testament geopenbaard. De andere gebeurtenissen waarover wij hebben gesproken, hebben te maken met het einde van de eeuwen. De Gemeente staat apart hiervan.

Dit verdeelt de Bijbel vanzelfsprekend in twee delen:

1. het deel dat over de eerste beide onderwerpen spreekt: de schepping, en de mens in zijn verhouding tot God – en dan zonder de wet of onder de wet. Dit laatste geldt alleen voor het aardse volk van God;
2. het deel dat spreekt over de Zoon, die op aarde gekomen is, en over alles wat de Gemeente en haar heerlijkheid betreft.

Dit is, over het algemeen, het Oude en het Nieuwe Testament. We zullen echter zien dat de belofte en de profetie in het Oude Testament altijd verbonden zijn met de Zoon, die het eeuwigdurend voorwerp van Gods raadsbesluiten is. Precies zoals het Nieuwe Testament de profetieën over de toekomstige plannen van God met betrekking tot de aarde bevat, en zich hierdoor verbindt met het Oude Testament. Vervolgens zullen we zien dat de verwerping van de Zoon de mogelijkheid geopend heeft voor de uitstorting van de Heilige Geest op aarde, een omstandigheid die de

toestand van het volk van God totaal veranderd heeft en grote consequenties voor de gelovigen heeft gehad.

Wij zien in het bijzonder in het historische gedeelte van het Nieuwe Testament, dat de Zoon allereerst werd voorgesteld aan de wereld en aan het volk dat onder de wet was, om ze aan een nieuwe proef te onderwerpen. De Zoon kwam niet in de eerste plaats om de raadsbesluiten van God te vervullen; maar om de mens die nog onder de oude orde van zaken geplaatst was, een getrouw getuigenis te geven van Wie God is – voor het geval dat hij nog enigszins in staat was dit getuigenis te ontvangen en Hem te eren, die in genade te midden van de gevallen schepping verscheen. Christus kwam in de gedaante en de natuur van de mens, door wie de val had plaatsgehad, maar was Zelf zonder zonde. Hij kwam ook om Zichzelf aan de Joden voor te stellen als de Heer der heerlijkheid, die het voorwerp van alle profetieën en alle beloften was – voor het geval dat zij Hem hadden willen aannemen. En ten slotte, daar de wereld Hem niet heeft gekend en Zijn volk Hem niet heeft aangenomen, is Hij gekomen om het offer te brengen dat de grondslag vormt van een nieuwe wereld voor Gods aangezicht. Hierdoor zijn de verlost in de blijdschap en de tegenwoordigheid van de Vader gebracht. Zij zijn nu de erfgenamen van alles wat hersteld is door Jezus, de tweede Mens, de laatste Adam, die de Gemeente tot Zijn lichaam en Zijn bruid heeft gemaakt.

Uit alles wat zojuist is gezegd, blijkt dat het Oude Testament twee onderwerpen bevat die door hun aard onderscheiden zijn, maar dikwijls in hetzelfde boek en soms zelfs in dezelfde passage met elkaar verbonden worden. Ten eerste hebben we dan de geschiedenis van de mens, zoals hij was hetzij vóór de wet, hetzij onder de wet, en Gods wegen met hem. En ten tweede de openbaring van de gedachten en plannen van God voor de toekomst: plannen die altijd verbonden zijn met Christus. Soms krijgt deze openbaring het karakter van een werkelijke profetie, soms de vorm van een typologische gebeurtenis die een beeld geeft van wat God later wil vervullen. Als een voorbeeld van het tweede noem ik het offer van Isaak. Ongetwijfeld ligt er in de gehoorzaamheid van Abraham een historische les van het hoogste belang. Maar bovenal herkent men hierin gemakkelijk een beeld van de offerande, waartoe God Zichzelf een Lam had voorbereid. Isaak, de geliefde van zijn vader, was maar een zwak beeld van Christus; en Zijn opstanding uit de doden, niet in beeld maar in kracht, vormt de bron van leven en hoop voor iedere gelovige. Maar misschien loop ik te ver vooruit op de bijzonderheden. Laten we overgaan tot het bezien van het algemene karakter van de boeken van de Schrift.

